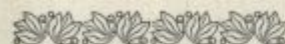
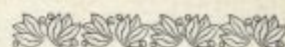

IZHAJA VSAKO
PRVO IN TRETJO
SOBOTO V MESECU.
STANE NA LETO
6 KRON, NA POL
LETA 3 KRONE,
POSAMEZNI LISTI
PO 30 VIN.

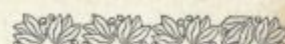

JEŽ

ŠALJIV IN ZAFRKLJIV LIST.

NAROČNINA NAJ
SE POŠILJA UPRAV-
NIŠTVU, ROKOPISI
PA UREDNIŠTVU
„JEŽA“ V LJUBLJANI.
INSERTI SE
RAČUNAJO PO
DOGOVORU.

Moderni zakon.

„Tako, zdaj odidem na drsališče — ta čas pa ti pazi — na otroke!“

Kdaj je mož najbolj smešen.

Takrat, ko si oblači hlače in stoje na eni že oblečeni nogi lovi z drugo nogo hlačnico po zraku okoli.

Literarna vprašanja.

(Posvečena vsem slov. slovstvenikom.)

Katera dva pesnika se vedno med seboj prepirata in sicer po nemško?

(Stritar in Cankar.)

Kateri pesnik ne tehta niti 1 kg?

(Funtek.)

Kateri pisatelj je rad lovil muhe?

(Pajk.)

Kateri pisatelj se rad valja po tleh?

(Valjavec.)

Kateri pesnik pa frči po zraku?

(Krilan.)

Kateri pisatelj je navadno orožje ženske?

(Krempelj.)

Kateri zgodovinar je prav poseben ptiček?

(Kos.)

Kateremu vzgojeslovcu vsi kadijo?

(Dimniku.)

Kateri rodoljub pride gotovo v nebesa?

(Sveteč.)

Kateri pisatelj pogosto izključno preostaja drugim pisateljem?

(Trošt.)

Kateri pisatelj bi „Jež“ videl vedno rad polnega pri sebi?

(Žakelj.)

Imeniten prašek.

„Vi prodajate prašek za odebelelost, a tudi prašek proti odebelelosti. A sedaj vidim, da je toliko prvi kakor drugi v ravno istih škatljicah. Kaj ni nobene razlike?“

„Razlika je, in sicer: Če rabite ta prašek za odebeljenje, ga načnite zgoraj; če pa ga rabite proti odebeljenju, pa ga načnite spodaj.“

F. Plemič.

NA PRAGU.

(Moderna drama polna duševnih bojov, cika na sedanjih, preteklih in prihodnjih naš politični položaj.)
Spisal: Ferdo Plemič. Uglasbil: še nihče.

Osebe:

Dr. Ljubimir (malce bedast, drugače popolen junak drame. Brez političnega prepričanja, ker še ni poslanec).

Jerica (njegova soproga in nesrečna žrtev kakor vse ženske.)

Dr. Zlobec (Jeričin nekdanji ljubimec, posestnik raznih njenih ljubimskih pisem, revolucionar in anarhist, zelo zavržen človek, sploh intrigant vse drame).

Sidonija (Jeričina zelo „odkritosrčna“ prijateljica).

Micika (še najhujše dekle v vsej drami, drugače dekla v Ljubimirovi hiši brez dote).

C. kr. pismonoš (mož rudečkastega nosu, reakcionar, ki nima nikdar pisma zate, če ga po njem povprašuješ).

Glas iz telefona (je lahko tenek ali debel, a vsekakor glasen; popolnoma brezpomembno je, če je radikalec ali socijalist.)

P. t. občinstvo žvižga igralcem, ploska avtorju, drugače se vede dostojno.)

Prizori.

I. dejanje in I. prizor: Ljubimirova sprejemna soba.

II. „ II. „ ; Obmorska kopelj.

III. „ III. „ ; Prešernova ulica.

IV. „ IV. „ ; Karavanke, grozen prepad.

V. „ V. „ ; Pokopališče pri sv. Krištofu.

Opombe.

I. Zakaj se imenuje drama „Na pragu,“ tega avtor niti sam ne ve.

*. II. Duše delujočih oseb so uradno analizovane, njihova oblačila kemično čista.

III. Če bi prišlo kako slov. dram. društvo res do nesrečne ideje uprizoriti mojo dramo, naj si potem privoščijo kakšen član podjetja lep uvodni samogovor, v katerem naj opozori občinstvo na fino satiro moje igre. Če bi mu pa tozadevno nič pametnega ne padlo v glavo, naj se obrne naravnost do mene, ki mu rad postrežem.

IV. Kulis se pa v nobenem slučaju ne naroča prej, predno si ne vzame kdo toliko poguma, da prečita vse prvo dejanje. S tem si podjetje le prihrani mnogo stroškov.

I. dejanje.

(Ljubimirova sprejemna soba.)

Jerica (sedi na zofi): Videla sem ga, videla po tolikih letih. Mimo okna je šel. Oj, moje srce! A pogum velja. (Odide).

Ljubimir (nastopi): Tako potekajo dnevi v ljubem miru, dohodki se množe, trebuh raste. Srečen sem! Srečen? Vprašaj se dr. Ljubimir, si li res srečen? Da srečen sem! Blagostanje in blaga ženska¹⁾, kaj hočem več. Oj srečen sem! (Odide).

(Prične se bliskati in grmeti).

Micika (nastopi, hiti do okna): Nevihta se bliža. Hu, kako je temno! Treba zapreti okna!

(Zapre okna in odide).

(Bliski se množe, grom narašča. Ko najhujše treskne, vstopi dr. Zlobec).

Dr. Zlobec (vstopi z zavezanim licem): Huu! Pasje vreme! Huu! (Skače dijabolski ples po sobi.) Huu! Salamenski zob! Huu!

Micika (vstopi): Oh, ubogi gospod! Želite!

Dr. Zlobec (jo zlobno objame): Tebe želim, ti cvet deklet, tebe in tvojo dušo²⁾. Daj mi poljub! (Jo zlobno poljubi, potem pleše z njo po sobi brzo polko. Bliska in grmi.) Huu!

Dr. Ljubimir (vstopi in obstane presenečen, potem ostro proti dr. Zlobcu): Prosim gospod, tu ni plesna šola!

Dr. Zlobec (izpusti Miciko): Ah, saj . . . Huu! Zob, zob! (Odpre čeljusti).

Dr. Ljubimir (mu pogleda v usta): Treba ga izdreti.

Dr. Zlobec (hrabro): Le izderite ga, le! Hun

Dr. Ljubimir (hladnokrvno): Sedite!

Dr. Zlobec (sede manj hladnokrvno).

(Dr. Ljubimir poišče klešče, nastavi, blisk in tresk, dr. Zlobec poskoči, dr. Ljubimir odleti, prevrne mizico, tri stole, na četrtem obsedi, Micika priteče s skledo vode).

Dr. Zlobec (pade dr. Ljubimiru okoli vratu): Rešitelj moj!

(Ganljiv objem.) ³⁾

¹⁾ Tudi to je kemično analizovano.

²⁾ Dr. Ljubimir je poročen jedva 3 mesece.

³⁾ Tudi kemično analizovana.

⁴⁾ Dame v občinstvu jočejo, moške se nasmehavajo, študentje žvižgajo.

Dr. Zlobec: Moja dolžnost?

Dr. Ljubimir:

Vstopnina v sprejemno sobo	K —50
Obraba stola	K —50
Obraba klešč	K —50
Izdretje zoba	K 2—
Dve polomljeni stolovi nogi	K 1.50
Poškodovani rob mizice	K 2—
Poškodbe na zdravnikovi osebi	K 4—
Dekla z umivalno skledo	K —50
Ples z deklo	K —50
Razsvetljava, zrak	K —50
Blisk in tresk	K 1—
Ordinacija	K 2—
Stroški pri pisanju računa	K —50
	K 16—

Dr. Zlobec: Presneto osoljeno! Ali, čakajte, zmotili ste se pri računu.

Dr. Ljubimir: Kaj, premalo?

Dr. Zlobec: Ne, dve kroni preveč.

Dr. Ljubimir: Kar sem pisal, sem pisal.

Dr. Zlobec: Drago je naše življenje. (Mu da papir za 20 K) Krono nazaj! (zase) Čakaj presneti oderuh!

Dr. Ljubimir: Takoj, potrpite malo! (Odide z Miciko.)

Dr. Zlobec (se vsede na zofo): Kako bi mu to povrnili? (Globoko se zamisli).

Jerica (vstopi s krono v roki): Moj mož ne more priti, z mrzlo vodo se hladi . . . Tu je krona!

Dr. Zlobec (dvigne izmučeno glavo, presenečen): Kaj?

Jerica (mu pogleda v obraz presenečena): Kaj?

Dr. Zlobec: Vi, ti, oni, Jerica!

Jerica: „Vi, ti, oni dr. Zlobec!

(Blisk in tresk. Občinstvo se trese groze.)

Dr. Zlobec (vstane): Jerica, moja nekdanja Jerica, ti žena onega ničvredneža! Jerica, duša moja!

Jerica (stegne roke v bran): Stran, skušnjavec!

Dr. Zlobec (dijabolično): Ne boš se dolgo branila golobičica. Jaz imam še tvoja pisma, tvoja ljubimska pisma. (Odide grozeč s pestjo).

Jerica (pade na stol) Ah!

Dr. Zlobec (se prikaže v vratih): Krono nazaj, prosim. Za 19 ste me itak že opeharili.

Jerica (jokaje se): Na mizici je!

Dr. Zlobec (vtakne krono v žep): Tako, premišluj moje besede. Servus! (Odide definitivno).

(Blisk in tresk. Zavesa pade. Dame v občinstvu se joka, o, gospodje komentujejo zdravniški račun, študentje žvižgajo, in potem hite pred gledališče na cigarete, dramatski kritiki hite na pol litra vina).

(Konec prihodnjič.)

Previden najditelj.

Židu se je nekoč, ko je hotel menjati cekin odračunilo 20 vinarjev, ker je bil cekin obrezan. Slučaj je hotel, da je, ko je šel domu, zagledal na tleh cekin. Pogleda ga od vseh strani, ne da bi ga pobral, potem pa reče godrnjaje: „No, tebe pa že ne bom pobral, si tudi obrezan, saj nisem neumen, da bi pri cekinih zgubil celo premoženje, ravno preje sem zgubil dvajset vinarjev, da bi jih pa še enkrat, tega pa ne maram.“

V naglici.

„Kaj boš ti šleva pritepena govorila o naših razmerah. Zato smo mi tukaj, mi, ki smo se tu rodili, smo tu živeli in bomo tu — če bog da zdravje — tudi umrli!“
René

Med umetniki.

„Kaj si danes kosil?“

„Nič.“

„Pa večerjal?“

„Kar je od kosila osalo.“

Dr. Pičispak.

Naivnost.

Sprevodnik: „Želite?“

Popotnik (z gorečo smodko v ustih): „Voz za nekadilce. da bom bolj v miru.“

René.

Brezcena družba.

Da bi si prislužil ženo, služil sedem dolgih let gologlav in bosopet Jakob stari je očak. Služil res je kot junak, dolgo služil le za eno: jaz ne služil bi za tri niti celih sedem dni!

Govorijo samo.

Deve rade govorijo:

„Ni li zakon res pekél, v njem pa satani možje?“ —

A na tajnem si želijo, naj bi v takšen pekél le satan jih kateri vzel.

Silvester K. Jelenov

Potrpežljivost.

Gospa: „To je pa že preveč! Pol ure že čakam tu svojega moža, pa ga še ni! Zdaj ga pa ne bom več čakala!“

Gospica: „Oh, kako ste vendar nepotrpežljivi! Glejte, jaz že čakam deset let moža in ga še čakam!“

Moderna slika.

A: „Kam pa hitiš tako ves iz sebe?“

B: „Včeraj sem kupil sliko pri slikarju Mazaču. Zavil mi jo je v papir. Danes pa, ko sem jo hotel obesiti na steno, se mi vrag zmuzne iz rok ter se zakotali parkrat po tleh.“

A: In zdaj je slika pokvarjena?“

B: „Kaj še! Le to ne vem več, kako naj jo obesim, da bo tako visela, da bo zgornja plat res zgoraj. Zato hitim po slikarja samega.“

Čez nekaj časa.

A: „Nu, si opravil? Kaj je rekel Mazač?“

B: „Vraga! Rekel je: Če se vam je pri padcu zmešala zgornja plat s spodnjo, zato ne morem nič. Vaša krivda je, da ni sedaj slika sploh za nobeno rabo več.“

F. P.

Pomagaj si, kakor si znaš.

Nekdo sreča na ulici prijatelja, kateri je imel rokavice oblečene narobe. Ogovori ga rekoč: „Danes se vam je pa gotovo mudilo, ker ste v naglici oblekli rokavici narobe.“

„One,“ mu odgovori prijatelj, „hotel sem skriti samo luknje, katere se vidijo od zunaj.“

Moderno.

Danes:

JERICA ŽGUR,
FRANCE VRH,
poročena.

Čez dva tedna:

Svarilo.

Podpisani naznanjam, da ne poravnam nikakih dolgov, ki bi jih moja žena Jera Vrh napravila brez moje vednosti.

France Vrh.

Da pojem jedke pesmi.

Da pojem jedke pesmi,
moj drug nikar se čudi;
te pesmi so pač zrastle
na kaj peščenih grudi.

Ni blagodejne rose
te cvetke niso imele,
ob njih nedolžnooke
devojke niso pele.

Žarelo nanje solnce
je brez usmiljenosti,
uvele bi, če v sebi
ne imele bi trpkosti.

Da pojem jedke pesmi
nikar moj drug se čudi;
ker za sentimentalnost
so časi zdaj prehudi. F. Plemič.

Čudno vprašanje.

V neki družbi so se pogovarjali o potovanju okoli sveta. Nekdo je omenil tudi nekoga, ki je bil že dvakrat okoli sveta in da je na potovanju umrl. „Oprostite, kedaj pa je umrl,“ vpraša neka gospica, „pri prvem potovanju okoli sveta, ali pri drugem?“

Red mora biti.

Profesor B. dobil je na deželi v neki gostilni, na njegovo zahtevo surovo maslo, v katerem je bilo skoraj polovico las. „Kaj pa je zopet to. Te mešanice ne jem. Prosim bodite tako dobri gospa gostilničarica in prinesite mi vsaj vsako posebej, surovo maslo na enem krožniku, lase pa na drugem.“

Razlaga.

„Ti, zakaj pa ste tu v izložbi dve popolnoma enaki uri, ki kažeta obe pravi čas,“ vpraša prijatelj prijatelja, ko sta stala pred izložbo ur.

„Ja, to bo pa skoraj gotovo zato, če eden gleda, da ni potreba drugemu čakati, da bi šel prvi stran, temveč da kar vsak na eno poglédeta.“

Napačno razumel.

„No, kaj takega pa še nisem videl“, pripoveduje Ribničan doma, ko je prišel iz Ljubljane, kjer je šel mimo restavracije, kjer sta sedela ravno dva gospoda pri oknu s servietami pod podbradkom čakajoča, da jima prinese natakar kosilo, „v Ljubljani se gospodje predno kosijo vedno brijejo.“

Napolnjen.

Pijanec je šel pozno zvečer domov. Bila je ravno polna luna. Gleda jo nekaj časa, potem pa reče: „No, no, saj me ni potreba tako zaničljivo gledati, ti si polna vsak mesec samo enkrat jaz sem ga pa poln vsak dan!“

Vsakemu, kar zasluži.

Nek odvetnik se je peljal nekoč po deželi. Pripetila se mu je pa nesreča, da se mu je strlo kolo pri vozu. Prihitelo je več kmetov, in eden med njimi je prinesel s seboj tudi vrv, kar je največ pripomoglo, da so privlekli voz v bližnjo vas. Ko se je odvetnik še posebno zahvalil kmetu, ki je prinesel vrv, reče ta: „Vam, gospod odvetnik, vedno rad postrežem, z vrvo.“

Ocena samega sebe.

Dva prijatelja sta se sprla. Prvi reče drugemu: „Nisi veden, da bi te vrag vzel.“

Drugi: „Kaj takega rečeš ti meni, jaz da nisem vreden, da bi me vrag vzel! Prej kakor ti, da boš vedel.“

Tik brezdna

Tik brezdna sem sedel na skali in trgal neka pisma sem ter gledal tja za listki nem, kako v globino so padali.

Ko slednji list sfrčal je v žrelo, prisege njene nosil je, takoj s temine dvigne se golobov divjih mi kardelo.

Zakaj golobi so vzleteli? Ej, znano je, — ne prija jim goreče slame gosti dim. Zato golobi so vzleteli.

F. Plemič.

Oproščenje.

Gospica: „Pijani ste, pa se me drznete snubiti!“

Snubec: „Gospica, oprostite! Pijan sem same ljubezni!“

I.

Unkat sm vidu, kuku se je en fjakarsk kojn matru in švicu, k je pelu Zalaznikuga gspuda iz Starga trga tam pu Kravi dulin ke preke iblansk pul na jaga. K se je men žvau smilla in sm mislu, de more zdej in zdej skp past, sm šou za vuzam, de b biu prec pr rukah, če b se kašna nasreča zgudila. Ke sma se prcizal na Martinuva cesta in sm

tou jest jet še naprej za vuzam tam čz šine, m pa kar naenkat skoč ud usake plati en žendar naprut in me ustau, de na smem dons na iblansk pule, k uja Zalazniku gspud jagal. Mene je tu jezil sevede, pa moja jeza m ni nč nucala; žendarja me holt nista pustla naprej, pa je blu aus; nazadne sta m pa še puvedala, k sm se namenu pu kašn druh pot pridet na iblansk pule, de sa useli kedr sa Zalazniku gspud na jag, use pota iz žendarjem zaprte, de se ja kašna nasreča na prgudi, k Zalazniku gspud nč na ah-taja kam kugla prleti, ampak use naskriž strelaja, sam de se pulfra znebeja.

K sm vidu, de nč na upravm pr žendarjeh, sm pustu Zalaznikuga gspuda in fjakarskga kojna in sm ja mahnu nazaj pu Martiuu cest in naprej za Građam, ke preke Goluc. Kumi t pa pridm du du-lejske šrange, me že poka Smrčon iz Goluca, ke pr Svečari strelcm kugle pubira in soje prešičke na Goluc skuz ubroč skakat uči in me praša kua mam jest ket Krakuc, pud Golucam za upraut, ke je tu negau rajon in ma sam on tuki za guvort in pa negau prešički za krult, če če pa ker druh pridet sm u vas, more pa za pesek udrint, drgač se mu na gudi dobr. Ke pa jest glih tekat nism mou nč prpravnga u varžet, de b pelu Smrčona u Nujork na pesek, sm se pa raj spet ubrnu in sm šou ub cesarskem grabne ke preke Iblanc.

Kumi pridem na konc Prul du Iblance, se pa spounem, de me je že gspud Šraj tulkat vabu, de b pršou kej h Jurje na murost u vas. K sm mou glih cajt sm šou nazaj dol du Jelouškuga gumazina in sm tam zglihu iz Janezam in Flerjančkam za vožna pu Iblanc. Kokr sm se u čoun usedu, m že začne Flerjančk, ket stár jager prpudvat in čez Šrajuga psa Mujčka šimfat, de ni za nubena raba več, k je že tku star in de b biu ta zadn cajt, de b Šraju gspud ka-

šnga družga psa za na jaga ufermu, ke s tem psam b še Lihtnbergu Korl nč na ujagu, če b prou še deset let suldate služu.

Med takm pugovoram sma ja pučas prčufal gor du Vindvarje. Naenkat nas zagleda Jur; začne ta nar preh nam iz klubukam mahat, pol pa leti u hiša nazaj Šrajum gspude in Korlne prpudvat, de se Iblančani pelaja.

Ke se prpelema du Jurja in stopma u hiša, sta se pa Šraju gspud in Korl prpraulala usak preke sojmo dome. In Šraju gspud sa kumenderal, de nej gre Korl na Preserje, jest, sa rekel, in pa Bela, se pelava pa na Vrhnsk pajngof.

Kumi sliš Flerjančk, de maja Šraju gspud Bela iz saba je stopu h nm in jm gratuliru, de sa s družga psa za na jaga skumnderal, ke Mujčk je biu že tku ud muh. Ferjančk še ni jejnu vornk gratulirat, mu že prleti ena ukul ušes, de mu klubuk pud miza udleti in Šraju gspud se začneja drt nad nim: „Osu, kašn pes je Bela! Bela je tistala frajla, ke u mojmo kužuh zavita sedi in je Korlnuva nevesta, ne pa pes!“

Jest na vem, kua b Flerjančk naredu, če b ga Jur iz sojmo Šturmgajstam na putulažu, tku se je pa sam mal ubliznu, pa je blu dobr.

Predn dons jejam, se morm pa še čez sluvensk trjatr prtožt. Udker ni več gspuda Kufetarja pr tejatre na špic, je use zmešan in narobe. Unkat, ke sa špilal „Svatbeno putuvajne“ je blu na tejatrce-gelc nadrukan, de u štiklc ub deseteh vn. Jest pešte-lam enga fjakarja nb deseteh pred trjatr, de me pu-čaka, k mam predeleč dam in grem dobre vole u te-jater. Iz štiklcam sm biu drgač cefriden, kuku se pa začudm, k je biu štiklc namest ub deseteh že punkt ub deveteh vn. Ke pridem vn pred tejater, sevede pe-štelanga fjakarja neker in jest sm mogu noter u štot-bolt h nogam dam caplat. Ke sm pršou dam sm se mal putulažu, k sm mislu, de sm tist špi's za fura pr-šparu. Tulk bl sm se pa druh dan giftu, k m je pr-nesu fjakar rajtnga in pugervu, de morm plačat. Vs moj izgovor, de se nism furu m ni nč pumagu; fjakar je pehauptu, de sm ga za ub deseteh peštelu in on je pršou. Če sm se pelu al pa ne, tu nemu nč mar ni in m ni dau preh gmaha, de sm mu udrinu tista flika. Če b blu kej pravice na svet, b m mogu slu-vensk tejatr ta flika puvrnt, ke je sam on uržah, de sm mogu zastojn fjakarja plačat, ke je narobe pustu na terjaterceglc nadrukat. Če že nimaja tku douzga štiklca pr rukah, de b du deseteh trpou, kokr je na tejatrceglc nadrukan, nej b pa saj spet na kašna viža zrefjanl, de b se pu štiklce pól ene pu ure žvižgal in razsajal, de b tku cajt meniū in men na blu treba zastojn fure plačvat.

Žrtev purizma.

Nekje na Spodnjem Štajarskem je živel domišljav nemčurski učitelj, ki je ob vsaki priliki kaj rad zabavljal čez Slovence, sploh čez Slovane. Posebno je bil jezen na slovanske „renegate“, (tako je on imenoval Slovane z nemškim imenom.) Najhujši trn v peti pa mu je bil Čeh Schwarzenberg, znani praški aristokrat; zakaj ravno ta, ne morem povedati; pa čudno je to, da mu je baš to ime bilo pri neki priliki usodepolno. Kako je to prišlo, hočem takoj povedati.

„I bajs net, i kent dizn fr . . . nomen gor net ibr majne lipn pringn; unt ben i den nomen bon (wann) ausšprij, zo kon mir a jeder fon ajh glajh a zolhe bočn ajnihausen, dos i olle šterne zih (sehe!) merkts ajh dos!“

Tako se je izrazil (govoril je vedno v tem jargonu) nekoč naš nemčurček v družbi svojih prijateljev pri kozarcu vina v vaški krčmi; ti njegovi tovariši, tudi učitelji, bili so sicer Slovenci, a nikar ne mislite, da so bili razžaljeni, ali celó jezni nad njegovim govorčenjem! Kaj še, saj jim je bil ta njih tovariš nek „objectum foppabile“ in njegove čvekarije so jim bile samo v zabavo; vedno je bilo dosti smeha, kadar je bil on v njih družbi. Da pa ne pozabim omeniti, bil je obenem tudi velik purist, ki se je skrbno izogibal vsake tuje besede, boječ se, da bi si ne okužil svojega „nemškega“ jezika. Tovariši so govorili z njim vedno slovensko, a on seveda samo nemško, zraven pa je skrbno gledal na to, da ni izustil kake tuje, nenemške besede, kojo je vedno nadomestil s svojo brihtno glavico s „pristno nemškim izrazom, kar je vedno povzročilo velik krohot, saj so bile te izmišljenke včasih res originalno-ženijalne, kakor on. Pa kaj! V svoji domišljavosti se ni zmenil dosti za to. „I bir doh pesr bisn, als ir; bos bists den ir?“ (Ich werde doch besser wissen, als ihr.)

Slučajno se spomni nek tovariš vesele družbe, da ima pri sebi nov črnogorski krajcar. Pokaže ga nemčurčku. Od kod je ta krajcar. Pokaže ga nemčurčku. „Od kod je ta krajcar, kaj misliš ti; nobeden mi ne more povedati!“

Oblastno, kakor kak veščak, ga vzame ta v roko: „bir i glajh zogn! Tirkiš! — na, tirkiš is er nit, obr grihiš!“

„Haha, iz Črne gore je pa res,“ se zasmije tovariš.

„Ajó, aus Švorcenperk, hob mi glajh gdoht, bajl der doplodler obn is!“ (weil der Deppeladler oben ist.)

Komaj je to izgovoril, počilo je kar od vseh strani po njegovih ubogih licih. Revež ni slutil, da bo tako hitro „olle šterne zen“. Drugi dan se je „kronk meldal“. Ležal je par dni doma, žrtev svojega purizma.

V družbo njegovih tovarišev pa ga od zdaj naprej ni bilo več.

„Švorcenperk“, (to ime se ga je sedaj prijelo,) se jih je skrbno izogibal. Sram ga je bilo in tudi sledovi „švorcenperških“ klofut niso nikoli popolnoma zginili z njegovih lic.

R. B.

Stroga policija.

Nek profesor je šel po zimi iz šole domov. Dan je bil sicer lep, toda mraz je bilo grozno, vse je bilo zmrzlo. Naenkrat pa prileti pes in začne lajati na profesorja. Ta, hoteč psa odpoditi, se pripogne, da bi pobral kamen. Toda kamna ni mogel pobrati nobenega, ker so bili vsi primrzli. Proti njemu pride slučajno stražnik. Hoteč svojo jezo nad nekom ohladiti, zavpije nad policajem: „To je lepo gospodarstvo, sedaj greste in pribijete vse kamne v tla, da se človek z njimi še psom ne more obraniti, ako ne boste pribili takoj tudi pse k tlom, se bom pa pritožil.“

Dvojčki.

Gospa B: „Joj, kako ste si pa ti dve deklici podobni, gotovo ste dvojčici.“

Gospa C: „Da, uganili ste.“

B: „Koliko ste pa že stari.“

C: „Ena dve leti druga pa tri.“

Znanost z dežele.

V boljšo družbo pride nekoč veleposestnik z dežele. Govorilo se je o tem, kako se lahko spozna, koliko je človek približno star. Več se jih je prepiralo o starosti neke navzočne gospe. Kar se oglasi veleposestnik: „Jaz pa osla kar na dlako pogledam, pa vem koliko je star.“

Sreča.

Profesor: „Janez, kaj pa tako boječe gledaš? Kaj pa si zopet naredil?“

Sluga: „Oprostite milostni gospod, sukno sem hotel osnažiti pa mi je padla s tretjega nadstropja skozi okno na cesto, ker sem jo obesil ravno pri oknu; predno sem pa prišel po stopnjicah na cesto jo je nekdo ukradel.“

Profesor: „No, to je še sreča, da je nisem imel na sebi.“

Solnce in mesec.

Ribničana je vprašal nekdo, kaj se njemu zdi, kaj je več vredno, solnce ali mesec. Po dolgem premišljevanju mu odgovori: „Jaz bi skoraj rekel, da mesec več. Kaj pa rabimo solnce, saj je po dnevi že tako svetlo, po noči pa, ako ni meseca, je popolnoma tema.“

Previden.

Nekemu profesorju so dijaki v šoli večkrat potegnili robec iz žepa. Da bi se kaj takega več ne primerilo, si je dal robec v žep prišiti.

Zakaj?

B: „Zakaj gre vol, ako mu rečeš „od seabe“ na desno, ako mu pa rečeš „k seab“ pa na levo?“

C: „Tega pa res ne vem.“

B: Potem si pa res zabit, saj to ve vsak vol.“

Sredstvo in smoter.

Kaj pa je s pisateljem Krivoperskim? V novejšem času ga vidim vedno vinjenega. Jeli zadel v loteriji.“

„To sicer ne, a spisal je brošuro proti alkoholizmu in to tudi dobro prodal.“

René.

Mogočen človek.

Nekdo je stal pri izviru Save in sicer kjer pride Sava kot majhen studenček na dan. Premišljuje nekaj časa. „Vraga, kaj bi pa bilo, ko bi jaz dal nogo pred studenec, da ne bi mogel naprej,“ si misli. In res, rečeno storjeno, pri tem se je pa smejal prav škodljivo, rekoč: „To se bodo ljudje čudili, ko se bo Sava naenkrat posušila in ne bo nič vode, Bog ve kaj si bodo vse mislili!“

Ustanovljeno 1842.

BRATA EBERL, LJUBLJANA

slikarja napisov in lakirarja. tovarna oljnatih barv, laka in firneža z električno gonilno silo.
Dekoracijska, stavbena in pohištvena pleskarja. Telefon 154.
Delavnica: Igriške ulice št. 8. Trgovina in pisarna: Miklošičeve (Frančiškanske) ulice 6.
Telefon 154.

KLIŠEJI

ZA CENIKE, KNJIGE ITD.
V CINK, BAKER ALI MEDENINO ZA ENO- ALI

TRIBARVNI TISK PO RIŠBAH ALI FOTOGRAFIJAH NAROČAJO SE NAJCENEJE IN V NAJBOLJŠI IZVRŠITVI PRI SREČKO MAGOLIČU, LJUBLJANA, DUNAJSKA CESTA 9.

Razglednice, pisalo in risalno orodje, glasbene potreščine, šolske knjige in molitvenike, vse vrste papirja, najmoderneje vizitnice, šolske in občinske tiskovine, ter vsa v tiskarsko in knjigoveshko stroko spadajoča dela, priporoča najceneje DRAGOTIN HRIBAR V LJUBLJANI.

Pošiljanje na vse strani na debelo in drobno!

Najvišje odlikovanje na razstavi v Parizu s častno diplomom, častnim križcem in zlato svetinjo.

Najvišje odlikovanje na razstavi v Parizu s častno diplomom, častnim križcem in zlato svetinjo.

F. GOLOB

Šiška pri Ljubljani

Podružnica: Marijin trg 2, Ljubljana.

Mesarija, prekajevanje mesa in izdelovanje kranjskih klobas.

Poskusite
in priporočite
izdelke
Vydrope tovarne hranil
v Pragi VIII. Cenovnik zastoj.

Ravnokar je došla najnovejša jesenska in zimska **konfekcija oblek** za gospode, dame, dečke in deklice, kakor tudi velika izber **kožuhovinastih kolijer** v vseh barvah najmodernejših oblik.

Vse po čudovito nizkih cenah.

Zlasti dober nakup za šolsko mladino.

Angleško skladišče oblek

O. Bernatovič

Ljubljana, Mestni trg števil. 5.